

Ady András

MARADUNK, VAGYUNK

És itt fogunk élni, Kedves, ezen a máris hazácska Maliácskán, itt a tenger és valami komoly hegy-fedőlap közé szorítottan, de semmi bibi, éltünk már szarabbú' is, volt otthon ezer más keményfedeles kartotékokban.

Ez jobb, de olyan balos fíling: nemzethű és -tlen itt mindenféle transznacionálisan fehérítő raki és úzóknak a hülyegyerek angol, a francos poeta-frank, a józan-részeg éber-berúgott nyemecki... és a helyi anyókák, ó, ők, kik esernyővel védekeznek a csendesen zuhogó, belülről nedves turisták ellen.

Itt lesz csak élet, Kedves, míg érett görögdinnye-kerékpárján huppogva a helyi fiskus/hekus/postás el nem kap, s míg le nem fizetjük egy echte korondi csuporral, mert Kedves, nekünk nincs időnk csak úgy, grófi passzióból itt illegalizálni, minket in saecula saeculorum vár a Tenger és elvár a Part!

LEFELÉ

Itt lenne tán az első – és utolsó? – hely, ahol el tudnék játszani az ejtőernyő ki-nem-nyílásának gondolatával, játszani... mikor a harmadik lépcsőfokon már szédülök... no, de kimondottan vonzana, ha például földet érnék, egyre beljebb hatolnék a talajfelületbe, olyan rétegek mellett furakodnék le, amelyeket csak a három évvel ezelőtti mediterrán esők néhány cseppje ért el, és azokat is elhappolta valamely olajfa gyökere, olyan sztrátumokban érezném magam cseppet sem eltemetve, melyekből néha felszínre dőlnek mindenféle helyi, ám de univerzális történelmek... mondom, így minden teljesen okay lenne azzal, ha nem nyílna ki az ernyőm, csak... két dolog idegesít:

az időhiány: elvileg és lefelé jövet már készítenék valami jegyzetet, valami helyismereti óda-vázlatkát,

tudom is én, annak előkészítését, hogy milyen faszagyerek helyzetben vagyok, hogy egy ilyen helyen plattyanhatok, s ez *contraire aux apparences* nem a vég; és a rettenet: annak a helynek a maradjbüszke-und-hülye ököljog-keménymagos, urambátyám-rokon gravitációja, ahonnan épp boldogan kiesek, visszaránt ebből a kisebb nehézkedési erőből, melyet viszont önfeladón keresek.

MALIA-KÉPESLAP

Elöl a tenger, valami végtelen kék róna, kék rajta a búza, kék a sziget-parasztház, sárga napcsősz lilás csónakkomondorral, sőt görget a szél, zizzennek a habok. Fehérek a partok, az emberek, ki-kiloccsan rájuk az azúr, fehérek, majd hirtelen lesznek rézbőrűek, óvatos, tónus- és nüansz tengerkalászok közt lépkedő vadiúj bennszülöttek.

Hátoldalon otthonra szánt sorok: vidámra vett vicinális helyett rozsdával és cementtel rakott tehervonatok, talpfa-gondolatok, állomásmentes látomás-pályák...

MALIA-ŐSZ

Egyre pucérabbak a szárítókötelek, nem, az mégsem lehet, hogy egész istencsaládok hagyták abba a nagymosást, csak a nagy meleg lettek kis melegek, vitorlák sem legyeznek a már nem izzadó tengert, s közben, főleg déltájban mézsfehér alakok lepik el a partokat, vagy partok az alakokat... egyre megy: idáig hallatszik a

leejtett/fejtett gyolcsok gyermek-tottyánása,
idáig hallatszik ez a furcsa rakpart.
Valahol a hegyoldalban óvatos barlangot nyit
a csend, bent valami ős, vagy maga az ősz...
lelépek, teljesen belépek.

AKÁRMI

Hogy miért állandóak a hitbéli gondok,
ha itt, ha nem otthon, miért állandóan
a görög és nem a honi képlet, hát nem
értem, nem értitek?!... a föld lennék itt,
a fura rézbőrű szövedék, melyen nem
lakik csimasz, csak negyedarasz hangyák,
az istentől, embertől el- és kiragadott
mineral-valami, olajfák és paradicsomok
tanösvénye, tengerpart és sós víztől irtózó
sziklák sóban ázó televénye, hát nem értem,
értitek (nem, ugye ti sem?)... itt valami nagyon
régí színtelen, szagtalan hatalom érvényesül
most is, szalma-fűkoronás, babérövezett-fejű
istenek jönnek-mennek, a mostani papok is meghajolva
járnak, nem tudják, dehogy értik, miként jobbágyok
a fata morgana jellegű urakat csak lesik, kilesik
az éppen elsuhanó istenséget, hiszik ők, elhiszik,
hogy megbízható, szavatolt Ford-szalagon gyártják
a vízhatlan aktuál-imákat... talaj lennék itt, az tudja
igazán, ki mindenki jár felette, a király, az istenek,
a királyi istenek meztelenek istenigazán, és nekem
fáj a szemem, a felfelé leső, a végiggyalogolt,
le nem húnyt, a talpnyomokkal teli és rőt poros.
Nincs szégyenem: talajod lennék, többszörös, egyetlenem!